

нея, а въ нашия младъ другаръ и най-много въ насъ, дето му не казахме за нея.

Направихме тогава носилка отъ елови клони и папратъ, постлахме отгоре единъ шинелъ и на ржце го отнесохме до Сотиръ, а отъ тамъ съ бричка го откараха въ Пловдивската болница. . .

Много народъ се бѣше събралъ, когато го качвахме въ бричката. Чакъ тогава дойде на себе си ранениятъ и съ мъжа разправи, какъ се срещналъ съ мечката и защо не можалъ да я убие.

Току се бѣхме върнали и се канѣхме да слѣземъ насамъ да потърсимъ ранената мечка, чухме да викате. Помислихме, че озвѣрената майка е нападнала васъ, та грабнахме пушкитѣ и избързахме да дойдемъ. Ала щомъ добитѣкътъ се е закрепилъ да пасе и вие не сте я видѣли, трѣбва да я нѣма тждѣва. Сигурно лежи нейде въ букака ранена. Защото още вчера, като тичахме да правимъ носилка, видѣхме кървава диря натамъ, накждето бѣше побѣгнала.

А сега, ние ще станемъ и я потърсимъ, а вие подберете добитѣка нагоре, да не изскочи пакъ отъ нѣкжде и стори пакостъ.

Като чу това, лелинъ Ганинъ Насьо се смъкна отъ бориката, зарѣза кравитѣ си и пое нагоре по пѣтеката.

Самс Добриковски Тодоръ поиска да отиде съ войницитѣ и отиде.

Не бѣхме забрали още всичкия добитѣкъ, когато войницитѣ взеха да викатъ, че сж намѣрили мечката.

Минахме бързо малкото дере, а като се изкачихме горе, видѣхме войницитѣ при единъ полегналъ букъ, а предъ тѣхъ мечката. Наближихме. Накрулена надъ дветѣ ме-

чета тя бѣше умрѣла. Горката! Като се върнала, прибрала при себе си мечетата да ги пази и тѣй издѣхнала. Дветѣ звѣрчета се свиваха подъ корема ѝ. Очичкитѣ имъ свѣтѣха диво, а влажнитѣ имъ розови ноздрички плахо прѣхтѣха.

Чакъ сега разбрахме, защо преди малко добитѣкътъ се дърпаше и не рачеше да върви нагоре по рѣката. Види се, бѣше подушилъ мечката.

Е. Кювлиевъ